

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/4/2021
Identifikačné číslo spisu: 1314217771
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1314217771.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu LUXIS, s.r.o., so sídlom Račianska 77, Bratislava, IČO: 46 274 880, zastúpený JUDr. Martin Kovács, advokát, Ružová dolina 17, Bratislava, proti žalovanému Sendy Nábytok, s.r.o., so sídlom Mojš 190, Mojš, IČO: 47 646 233, zastúpený Mgr. Lukáš Čuraj, advokát, Liptovská 2/A, Bratislava, o vykonanie súpisu hnutelných vecí zadržaných žalobcom, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 24Cb/134/2014, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/16/2019-463 zo dňa 29. mája 2019 v znení opravného uznesenia č. k. 2Cob/16/2019-523 zo dňa 7. decembra 2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 24Cb/134/2014-377 zo dňa 26. júla 2018 v znení opravného uznesenia č. k. 24Cb/134/2014-512 zo dňa 14. júla 2020, zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal, aby súd prostredníctvom súdneho vykonávateľa zabezpečil súpis zadržaných hnutelných vecí v nebytovom priestore na 2. podlaží budovy na Račianskej ul. 77/B v Bratislave, a aby tieto boli pojaté do zápisnice o súpise hnutelných vecí na zabezpečenie záložného práva.

2. Návrh odôvodnil žalobca tým, že ako prenajímateľ uzatvoril so žalovaným ako nájomcom dňa 27.1.2014 zmluvu o nájme nebytových priestorov, pričom žalovaný dlží z titulu nájomného a snaží sa podnikat' na inom mieste, teda trvá reálne nebezpečenstvo, že vykoná úkony smerujúce k znemožneniu možnosti vyrovnania nárokov žalobcu. Na základe uvedeného žalobca ako prenajímateľ realizoval dňa 29.7.2014 podľa ust. § 672

zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) záložné právo k hnutelným veciam, ktoré sa nachádzali v prenajatej nehnuteľnosti

na zabezpečenie dlžného nájomného.

3. V tejto veci už súd prvej inštancie rozhodol, a to uznesením zo dňa 27.11.2014, ktorým poveril súdneho exekútora na vykonanie súpisu, pričom následne Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 5.5.2016 toto uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Konštatoval, že v danej veci bude potrebné ustáliť, či hnutelné veci, o ktorých súpis požiadal žalobca, sú vo vlastníctve žalovaného. Ak by veci nachádzajúce

sa v predmete nájmu boli poskytnuté žalovanému na komisionálny predaj, nebol by daný dôvod na poverenie súdneho exekútora. Prekážkou vyhovievania návrhu je aj skutočnosť, že nájomné je zabezpečené ručením tretej osoby, teda nie je splnená hmotnoprávna podmienka vzniku zádržného práva podľa § 672 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

4. Následne žalobca alternatívne navrhol, aby súd rozhodol o vykonaní preventívneho súpisu hnutelných vecí a pristúpil k realizácii preventívneho súpisu a zadržané veci pojal do zápisnice o súpise hnutelných vecí na zabezpečenie budúceho výkonu záložného práva.

5. Po vrátení veci rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 16.12.2016, ktorým návrh na vykonanie súpisu vecí súdnym vykonávateľom alebo súdnym exekútorom, ako aj návrh na vykonanie preventívneho súpisu vecí súdom, zamietol z dôvodu, že neboli splnené zákonné podmienky pre zadržanie vecí a ich následný súpis. Na odvolanie žalobcu odvolací súd uznesením zo dňa 13.3.2018 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej

bol návrh na vykonanie súpisu zamietnutý, a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

Odvolací súd konštatoval, že napriek predchádzajúcemu názoru, uvedenému v skoršom rozhodnutí, nejde o sporové konanie. Mal za to, že v danej veci je potrebné postupovať podľa ust. § 671 OZ, pričom je potrebné predbežne posúdiť otázku ručiteľského záväzku podľa ust. § 672 ods. 2 OZ. Tiež poukázal na to, že právoplatnosť nadobudli rozsudky okresného súdu č.k. 24Cb/200/2014-89 a č.k. 24Cb/199/2017-77, ktorými bol žalobca zviazaný vydať zadržané veci ich vlastníkom, a teda sa zmenil okruh vecí, ktoré majú byť predmetom súpisu.

6. Po opätovnom vrátení veci sa súd prvej inštancie zaoberal predbežnou otázkou, či ručenie Ing. C. je platným úkonom a uzavrel, že ide o platné ručiteľské vyhlásenie, teda pohľadávky žalobcu sú zabezpečené ručením tretej osoby. Neboli tak splnené zákonné podmienky na zadržanie hnutelných vecí podľa ust. § 672 ods. 2 OZ, keďže pohľadávky žalobcu voči žalovanému z titulu neuhradeného nájomného sú zabezpečené.

Navyše, žalobca má voči žalovanému právoplatné súdne rozhodnutie na zaplatenie dlžného nájomného. Žalobca sa môže účinnejšie domáhať ochrany svojich práv postupom podľa Exekučného poriadku, pričom podľa súdu po 4 rokoch od zadržania vecí nie je namieste poverovať súdneho exekútora spísaním vecí podľa § 672 ods. 2 OZ a § 195 písm. d/ Exekučného poriadku. Veci patriace tretím osobám bol žalobca povinný vydať a aké ďalšie veci sú vlastníctvom žalovaného, ktoré žalobca stále zadržáva, neuviedol.

Poverovať súdneho exekútora spísaním zadržaných vecí, alebo vykonávať súdom predbežný súpis vecí, by bolo neúčelné a nehospodárne.

7. O odvolaní žalovaného (proti výroku o trovách konania) a o odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 2 Cob/16/2019-463 zo dňa 29. mája 2019, v znení opravného uznesenia č. k. 2Cob/16/2019-523 zo dňa 7. decembra 2020 tak, že napadnuté uznesenie potvrdil.

8. K námietke žalobcu, že vo veci malo byť rozhodnuté rozsudkom, odvolací súd zotrval na svojom skoršom názore, že ide o nesorové konanie, a teda je potrebné postupovať podľa ust. § 672 OZ, pričom bolo potrebné aplikovať čl. 3 ods. 1 a 2 zákona č. 161/2015

Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“). Keďže sa podľa odvolacieho súdu nejednalo o sporové konanie, nebolo možné postupovať podľa zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok

(ďalej len „CSP“) a vo veci rozhodnúť rozsudkom, ale uznesením v zmysle čl. 3 ods. 1 CMP. Odvolací súd k uvedenému poukázal aj na ust. § 45 CMP a § 59 ods. 1 CMP.

9. S námietkou žalobcu ohľadom toho, že vec mala byť podľa rozvrhu práce daná do oddelenia „C“ a že bola rozhodnutá nezákonným sudcom, keďže bola nesprávne zapísaná do oddelenia „Cb“, sa odvolací súd nestotožnil. Uviedol, že aj v prípade, že vec mala byť zapísaná do oddelenia „C“ a bola zapísaná mylne do oddelenia „Cb“, kde bola náhodným výberom pridelená príslušnému sudcovi, nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Vec bola pridelená zákonnému sudcovi, keďže mylný zápis nebol z jeho strany v stanovenej lehote namietaný. Poukázal na to, že spornou medzi stranami, ako aj z hľadiska posúdenia súdu, bola otázka, či predmetná vec je sporovým alebo nesporným konaním a s ohľadom na uvedenú skutočnosť nemožno zapísanie veci do oddelenia „Cb“ považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Nejde o porušenie základného práva žalobcu na zákonného sudcu garantovaného v čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keďže aj sudca rozhodujúci v oddelení „Cb“ môže rozhodovať nespornú vec z oddelenia „C“, pokiaľ mu bola pridelená náhodným výberom.

10. K namietanému posúdeniu platnosti ručiteľského záväzku ručiteľa Ing. C. sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že je platným úkonom. V Dodatku č. 1 zo dňa 27.01.2014 k zmluve o nájme nebytových priestorov Ing. C. vyhlásil, že pristupuje k zmluve ako ručiteľ a vyhlasuje, že prípadnú pohľadávku prenajímateľa voči nájomcovi, vzniknutú z titulu nezaplatenia mesačnej splátky nájomného alebo jeho časti, náhrady škody alebo porušením zmluvnej povinnosti, uspokojí na základe výzvy, pokiaľ tak neurobí sám nájomca. Ide o ručiteľské vyhlásenie, v dôsledku čoho sú pohľadávky žalobcu voči žalovanému zo zmluvy o nájme zabezpečené. Z čl. 3 Dodatku č. 1 vyplývala garančná doložka, podľa ktorej záväzky nájomcov preberá garančne ručiteľ Ing. C..

11. Z rozsudku Okresného súdu v Žiline č. k. 38Cb/263/2014-351 zo dňa 4. júla 2017, na ktorý sa odvolával žalobca, vyplýva, že súd rozhodol v právnej veci žalobcu LUXIS s.r.o. proti žalovanému 1/ Sendy Nábytok s.r.o. a žalovanému 2/ Ing. C., o zaplatenie 34.222,80 Eur s príslušenstvom tak, že žalovaný 1/ je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 11.986,17 Eur s úrokom z omeškania, vo zvyšnej časti voči žalovanému 1/ žalobu zamietol a voči žalovanému 2/ žalobu zamietol. Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že súd sa zaoberal predbežne aj otázkou platnosti ručiteľského záväzku Ing. C. a vyhodnotil ju ako neplatnú z dôvodu, že obsahom garančnej doložky nie je dostatočne určitý prejav vôle žalovaného 2/. Súdy rozhodujúce v tejto veci však neboli týmto názorom viazané, keďže predmetom žaloby nebolo určenie platnosti právneho úkonu.

12. Nakoľko pohľadávka z titulu nájomného voči žalovanému je zabezpečená ručením, neboli naplnené predpoklady pre vyhoviecie návrhu. Vo veci zaplatenia nájomného bolo v prospech žalobcu právoplatne rozhodnuté. V súčasnosti platné procesné predpisy nemajú úpravu týkajúcu sa postupu súdu pri súpise hnutelných vecí, ani úpravu o výkone rozhodnutia, s výnimkou výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých. Výkon rozhodnutia v ostatných veciach je upravený Exekučným poriadkom. Žalobca sa teda môže domáhať ochrany svojich práv postupom podľa Exekučného poriadku, pričom odvolací súd poukázal na ust. § 193 ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, podľa ktorého exekútor môže v rámci ďalšej činnosti vykonávať úkony, na ktoré ho rozhodnutím poverí súd. Poukázal aj na to, že žalobca neuviedol presný zoznam vecí, ktoré naďalej zadržáva, a ktoré sú vo vlastníctve žalovaného. Poverovať súdneho exekútora v čase, keď existuje právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie na plnenie, je za tejto situácie neúčelné a nehospodárne.

13. K žalobcovej žiadosti, aby odvolací súd vyslovil v rozsudku vo veci samej prípustnosť dovolania pre výskyt otázky po právnej stránke zásadného významu, poukázal na to, že v čase účinnosti a platnosti CSP je dovolanie prípustné len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak to

zákon podľa ust. § 419 CSP pripúšťa.

14. Voči rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) včas dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. e/ a f/ CSP a z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/,b/ a c/ CSP.

15. Rozhodnutie súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu podľa dovolateľa porušuje základné zásady civilného konania, vo veci rozhodol sudca určený v rozpore s rozvrhom práce, došlo k porušeniu princípu právnej istoty, popretiu konštantnej judikatúry vo veci, odňatiu práva žalobcu ako strany konania konať pred súdom, porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, porušeniu princípu rovnosti zbraní, porušeniu zásady legitímnych očakávaní a vec bola nesprávne právne posúdená, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Dovolacie námietky zhrnul do 12 bodov nasledovne:

15.1. Zákonné podmienky pre súpis hnutelných vecí boli preukázané, pričom dôvody na súpis trvajú dodnes a počas konania sa nezmenili.

15.2. Došlo k porušeniu práva na verejné vyhlásenie rozsudku a čl. 142 ods. 3 Ústavy SR vydaním rozhodnutia vo veci samej vo forme uznesenia o zamietnutí návrhu namiesto rozsudku, čím malo dôjsť k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom a znemožneniu mu domáhať sa preskúmania súdneho rozhodnutia - porušeniu dvojinštančnosti konania.

15.3. K namietanému súpisu hnutelných vecí vo vzťahu k hospodárnosti konania považuje za nesprávny záver súdu prvej inštancie, že „poverovať súdneho exekútora spísaním zadržaných vecí súdom, alebo vykonávať zo strany súdu akýsi predbežný súpis vecí je neúčelné a nehospodárne“ a ide o odopretie spravodlivosti. Za arbitrárne považuje tvrdenie súdu prvej inštancie, že súpis hnutelných vecí by mal byť údajne spojený s neprimeranými nákladmi.

15.4. K zmene okruhu vecí, ktoré majú byť predmetom súpisu namietal, že nežiadal a netvrdil, že zadržané hnutelné veci sú fasciklom ani hromadnou vecou, pričom ide o individuálne určené hnutelné veci, ktoré sú individualizovateľné, oddeliteľné a v celom rozsahu spôsobilé byť samostatným predmetom vlastníctva.

Prenajímateľ má záložné právo ku každej jednej hnutelnej veci, ktorej vlastníkom je nájomca, a ktorú umiestnil na predmet nájmu.

15.5. K záveru súdov o povinnosti žalobcu spísať hnutelné veci žalovaného namietal, že mohol hnutelné veci len zadržať, aby zabránil zániku záložného práva a následne mal povinnosť svoje práva ohlásiť na súde a požiadať súd o spísanie vecí.

Osoba uplatňujúca zádržné právo nie je podľa dovolateľa zároveň povinná rozhodovať o ich vlastníctve. Pokiaľ má dôjsť k súpisu hnutelných vecí, je potrebné zabezpečiť ochranu vlastníckych práv všetkých dotknutých subjektov tak, aby sa predišlo nehospodárnym a nadbytočným konaniam o vydanie vecí, a pred súpisom rozhodnúť o ne/preukázaní vlastníctva tretích osôb úradnou osobou, tieto vydať a do súpisu poňať len tie hnutelné veci, ktoré patria nájomcovi. Tento postup je možné podľa dovolateľa naplniť len tým, že pred súpisom nájomca uvedie všetky známe osoby, ktoré majú hnutelné veci umiestnené na predmete nájmu, aby mali možnosť preukázania vlastníctva v čase súpisu. Len týmto postupom je prenajímateľ chránený pred nesprávnym rozhodnutím o vlastníctve hnutelných vecí tretích osôb, následným vznikom škody, nadbytočnými žalobami o vydanie vecí a zároveň je nájomca ako aj tretie osoby chránený tým, že súpisu podliehajú výhradne veci nájomcu.

15.6. Ďalej namietal nesprávnu aplikáciu zákona na prejednávajúcu vec súdmi a ich nerozlišovaním medzi záložným a zádržným právom. Žalobca poukázal na to, že disponuje dvoma rôznymi druhmi záložného práva (zákonným aj zmluvným), pričom je oprávnený zabezpečiť svoje splatné pohľadávky z nájomného výkonom zákonného záložného práva predajom hnutelných vecí žalovaného na predmete nájmu, a v prípade ak všetky pohľadávky na nájomnom budú uspokojené, môže žalobca pristúpiť k výkonu zmluvného záložného práva a uspokojiť všetky ostatné splatné pohľadávky, ktoré neboli uspokojené výkonom zákonného záložného práva. Tvrdil, že jedinou otázkou z hľadiska prípadnej zodpovednosti a nárokov je, či zadržanie hnutelných vecí bolo vykonané zo zákonných dôvodov, pričom zo žiadneho ustanovenia nevyplýva, že by súd nemal povinnosť spísať hnutelné veci,

ak o to žalobca ako prenajímateľ požiada, a teda súd takejto žiadosti nesmie nevyhovieť.

15.7. Dovolateľ namietal výklad pojmu „zabezpečené právo“ v ust. § 672 ods. 2 OZ, keď tento pojem súdy vyložili chybné, na ujmu žalobcu, z dôvodu, že pohľadávka žalobcu je údajne zabezpečená ručením, a teda zadržanie hnutelných vecí žalobcom by nemalo mať zákonnú oporu. Ručenie nemá podľa neho uhradzovaciu funkciu, a preto je slabším prostriedkom ochrany ako záložné právo. Podľa dovolateľa je nevyhnuté tento pojem vykladať tak, že nie každý zabezpečovací prostriedok podľa § 544 a nasl. OZ môže byť dostatočným zabezpečením dlžného nájomného.

K uvedenému poukázal na rozhodnutia mestských a krajských súdov Českej republiky, ktorých závery navrhol aplikovať na prejednávany prípad.

15.8. Ďalšia námietka dovolateľa sa týkala nesprávneho právneho posúdenia ručenia Ing. C. a porušenia princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodovania súdom prvej inštancie. Rozsudkom Okresného súdu Žilina bola ručiteľská doložka posúdená ako absolútne neplatná, na rozdiel od súdu prvej inštancie rozhodujúceho v tejto veci, ktorý mal za to, že to isté ručiteľské vyhlásenie z tej istej zmluvy je platné. Oba súdy posudzovali ako predbežnú otázku platnosti toho istého ustanovenia tej istej zmluvy uzatvorenej medzi tými istými osobami, pričom dospeli k protichodným právnym záverom.

15.9. K namietanému porušeniu princípu právnej istoty a zásahu do legitímnych očakávaní žalobcu uviedol, že jeho vec bola rozhodnutá a právne posúdená v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, v rozpore so závermi právnej vedy aj v rozpore s účelom zákona a princípom spravodlivosti, keď súd prvej inštancie v prípade neexistencie zákonom upraveného postupu pristúpil k formalistickému výkladu, ktorý prevážil nad princípom spravodlivosti.

15.10. Dovolateľ ďalej namietal doručenie vyjadrenia žalovaného zo dňa 24.5.2018 podaného elektronicky spolu s meritórnym rozhodnutím súdu prvej inštancie, čo považuje za porušenie práva žalobcu konať pred súdom a porušenie princípu rovnosti zbraní. Uviedol, že súd prvej inštancie neumožnil žalobcovi reagovať na podanie žalovaného, pričom uvedené vyjadrenie zaslal žalobcovi až spolu s meritórnym rozhodnutím, ktorým návrh zamietol.

15.11. Ďalšia námietka dovolateľa sa opätovne týkala porušenia základného práva žalobcu na zákonného sudcu pridelením veci sudcovi určenému v rozpore s rozvrhom práce Okresného súdu Bratislava III.

15.12. Posledná námietka tvorila návrh na podanie výkladového stanoviska k jednotnej aplikácii ust. § 672 ods. 2 OZ súdmi. Dovolateľ uviedol, že ak súdy nižšej inštancie dospejú k záveru o tom, že argumentáciu žalobcu a výklad a aplikáciu právnej normy uvedenej v ust. § 672 ods. 2 OZ nie je možné akceptovať, navrhol, aby odvolací súd podal podnet na prijatie stanoviska k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a následne, aby odvolací súd podal návrh na predloženie podnetu na vydanie výkladového stanoviska k jednotnej aplikácii ust. § 672 ods. 2 OZ Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“ alebo „najvyšší súd“), pričom súd prvej inštancie aj odvolací súd návrh v ich inštančnom postupe prehliadli a vecou sa nezaoberali.

16. Na záver dovolateľ navrhol, aby najvyšší súd zrušil obe rozhodnutia súdov nižších inštancií a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie, a zároveň žiadal priznať trovy dovolacieho konania.

17. Žalovaný sa k podanému dovolaniu písomne vyjadril, avšak po uplynutí desaťdňovej lehoty, preto v zmysle § 436 ods. 3 CSP sa na jeho neskôr podané vyjadrenie neprihliada.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť (§ 447 písm. c/ a f/ CSP).

19. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

20. Podľa § 420 písm. e/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

21. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces

22. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

23. Podľa ustanovenia § 431 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.(§ 431 ods. 2 CSP)

24. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

25. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

26. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom odvolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP, a tiež podmienky odvolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

27. Dovolací súd konštatuje, že obsah dovolania obsahuje totožnú argumentáciu, akú použil žalobca v odvolaní voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie (časti dovolania označené pod bodmi 1/ až 12/ a v nich obsiahnuté námietky sú prakticky zhodného znenia ako v odvolaní podanom žalobcom v tejto veci). Žalobca v dovolaní v zásade uviedol všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v konaní pred súdom prvej inštancie (v dovolaní len zopakoval svoje výhrady proti posúdeniu veci v kontexte rozhodnutia o odvolaní).

K námietke zákonného sudcu

28. Žalobca prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 420 písm. e/ CSP z dôvodu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, resp. súd bol nesprávne obsadený.

V zmysle ust. § 420 písm. e/ CSP dôvodom prípustnosti dovolania je aj to, že súd nebol správne obsadený, pričom o prípad nesprávne obsadeného súdu ide aj vtedy, ak vo veci nerozhoduje zákonný sudca (napr. II. ÚS 136/2008 z 5. novembra 2008).

Právo na zákonného sudcu zaručuje Ústava SR v čl. 48 ods. 1, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi; príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Uvedený ústavný príkaz je neopomenuteľnou podmienkou riadneho výkonu súdnej moci. Na jednej strane dotvára a upevňuje sudcovskú nezávislosť a na druhej strane predstavuje pre každého účastníka konania rovnako cennú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci

sú povolávané súdy a sudcovia podľa vopred daných zásad (procesných pravidiel) tak,

aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy, a aby bol vylúčený - pre rôzne dôvody

a rozličné účely - výber súdov a sudcov „ad hoc“. Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia, ako garancia proti novej svojvôli, je súčasťou základného práva na zákonného sudcu i zásada pridelenia súdnej agendy a určenie zloženia senátov, na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce (napr. sp. zn. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07).

29. Zákonným sudcom je podľa § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“) sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte.

Účastník konania alebo strana v konaní, v ktorom rozhoduje súd v senáte, nemá právo na vopred určeného sudcu spravodajcu. Zákonným sudcom je aj sudca určený podľa odseku 4. Podľa § 3 ods. 4 zákona o súdoch, zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

30. Podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon.

31. Podľa § 51 ods. 1 zákona o súdoch, ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce pridávajú jednotlivým senátom, samosudcom a súdnym úradníkom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí.

32. Dovolateľ v dovolaní namietal, že vec bola rozhodnutá nezákonným sudcom, resp. že vec je nesprávne zapísaná do oddelenia „Cb“, a teda v predmetnej veci rozhoduje nezákonný sudca.

33. Odvolací súd už v rozhodnutí zo dňa 13.3.2018, a opätovne v dovolaní napadnutom rozhodnutí zo dňa 29.5.2019, správne poukázal na to, že aj v prípade, že vec má byť zapísaná do registra „C“ a bola zapísaná mylne do registra „Cb“ a bola náhodným výberom pridelená príslušnému sudcovi, nebolo tak porušené právo na spravodlivý proces. Keďže mylný zápis nebol zo strany sudcu v stanovenej lehote namietaný (v 30 dňovej lehote podľa ust. § 152 ods. 9 zákona č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy), nemožno zapísanie veci v registri „Cb“ považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Sudca, ktorému bola vec pridelená, bol sudcom Okresného súdu Bratislava III, napriek tomu, že daný sudca rozhoduje spory v registri „Cb“, nebolo preukázané, že by mu táto vec nebola pridelená náhodným výberom. Zapísanie veci do súdneho oddelenia „24 Cb“ nie je porušením základného práva žalobcu na zákonného sudcu garantovaného v čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru, nakoľko sudca, ktorý rozhoduje v oddelení „Cb“, môže rozhodovať nespornú vec z oddelenia „C“, pokiaľ mu bola pridelená náhodným výberom.

34. Najvyšší súd tu poukazuje na závery už vyslovené najvyšším súdom v uznesení sp. zn. 4Cdo/1/1998 zo dňa 28.01.1998: „...tým, že obchodnú vec na súde vecne a miestne príslušným prejednali a rozhodli sudcovia, ktorí podľa rozvrhu práce rozhodujú občianskoprávne spory, nebola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ OSP a ani nerozhodoval súd nesprávne obsadený (§ 237 písm. g/ OSP). Z rozdielnosti povahy prejednávaných občianskoprávných a obchodnoprávných vecí nevyplýva rozdielnosť procesných práv účastníkov a možností ich realizácie.“ Z citovaného rozhodnutia možno analogicky vyvodiť aplikáciu takéhoto postupu aj vo veci prejednávanej.

35. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že konanie netrpí dovolateľom namietanou vadou upravenou v ustanovení § 420 písm. e/ CSP.

K porušeniu práva na spravodlivý proces

36. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodil aj z ust. § 420 písm. f/ CSP, nakoľko odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

37. Vadu podľa ust. § 420 písm. f/ CSP videl v tom, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci uznesením namiesto rozsudku. Za prekvapivý a zároveň odopierajúci spravodlivosť považuje právny záver súdu prvej inštancie, ktorým vyhodnotil, že poverovanie súdneho exekútora na spísanie zadržaných vecí súdom, alebo vykonávať zo strany súdu akýsi predbežný súpis vecí, je neúčelné a nehospodárne, tiež že odvolací súd sa nezaoberal námietkami a argumentami žalobcu. Porušenie práva na spravodlivý proces videl aj v tom, že v konaní došlo k porušeniu princípu právnej istoty a zásahu do legitímnych očakávaní žalobcu, tým, že súd prvej inštancie prijal záver rozporný s ustálenou judikátnou praxou, keď tvrdil, že ručenie je dostatočným zaistením dlžného nájomného, tiež tým, že žalovanému doručil rozhodnutie a umožnil mu podať odvolanie, čím zmaril účel súpisu hnutelných vecí. Porušenie práva žalobcu konať pred súdom a porušenie princípu rovnosti zbraní videl dovolateľ aj v tom, že súd prvej inštancie neumožnil žalobcovi reagovať na podanie žalovaného zo dňa 24.5.2018.

38. Pod pojmom "procesný postup" sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania vecí (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. "Postupom súdu" možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

39. Za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy. Podobne ako v skutkovej oblasti, aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

40. Dovolateľove zásadné námietky odopretia spravodlivého procesu možno primárne stotožniť s jeho záverom, že súdy v jeho veci nesprávne rozhodli uznesením a nie rozsudkom, tu s poukazom na ust. § 212 ods. 1 CSP a 39 ods. 1 CMP, čím mu mala byť odopretá dvojinštančnosť konania. Dovolací súd tu zdôrazňuje, že vec prejednaná má skutočne špecifický charakter a aplikovanie procesných noriem tak, aby boli práva účastníka konania, resp. strany sporu riadne zachované, si vyžaduje istú mieru kreativity, pričom súdy nižších inštancií pri svojich úvahách nijako nevybočili z logiky a zásady interpretácie procesných noriem ústavne konformným spôsobom.

41. Zádržné právo, o ktoré vo veci súpisu hnutelných vecí ide, je vecno-právnym inštitútom slúžiacim na zabezpečenie záväzku, tzn. peňažnej pohľadávky veriteľa.

Veriteľ (t. j. prenajímateľ) má právo zadržať vec, ktorú má oprávnenie vo faktickej moci. Vec musí byť v držbe veriteľa oprávnenie, na základe určitého právneho titulu.

Ustanovenie § 672 ods. 2 Občianskeho zákonníka upravuje osobitný druh zádržného práva na zabezpečenie pohľadávky, ktorým je nájomné. Zádržné právo podľa tohto ustanovenia vznikne, ak vzťah medzi prenajímateľom (navrhovateľom) a nájomcom je daný nájomnou zmluvou, nájomné nie je zaplatené, resp. zabezpečené iným zabezpečovacím prostriedkom.

42. Podľa § 1 zákona č. 161/2015 CMP, podľa tohto zákona súdy prejednávajú a rozhodujú veci ustanovené v tomto zákone.

43. Podľa čl. 3 ods. 1 CMP, ak sa vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa toho ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje danú vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. Podľa ods. 2, ak takéhoto ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by prijal, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

44. Neexistuje výslovný procesný predpis, ktorý by presne upravoval, ako má súd v prípade návrhu na vydanie poverenia na výkon súpisu vecí procedurálne postupovať, možno však z povahy vecí uzavrieť, že ide o mimosporové konanie (pôvodná obdobná úprava v OSP hovorila o tzv. inej činnosti súdu), kedy nie je potrebné rozhodnúť o hmotnoprávnom spore procesných strán. Súd len poveruje určitú osobu, ktorou môže byť aj súdny exekútor, na vykonanie jednotlivého navrhovaného úkonu. Dovolací súd s odkazom na citované ustanovenia CMP zároveň uvádza, že pre toto konanie bolo potrebné použiť analógiu ustanovení o procesnoprávnom inštitúte neodkladného opatrenia (ust. § 329 ods. 1 veta prvá Civilného sporového poriadku), čo v zásade učinili aj súdy nižších inštancií, keď správne rozhodli o posudzovanom návrhu bez nariadenia pojednávania a výsluchu strán, a to formou uznesenia. Podporne tu dovolací súd odkazuje na závery vyplývajúce z rozhodnutia Ústavného súdu ČR, sp. zn. IV. ÚS 2399/11: „Súpis hnutelných vecí, ktorý je potrebné vnímať ako zvláštny druh predbežného opatrenia, tak má obmedzený a dočasný význam, trvá len po dobu trvania záložného práva prenajímateľa a len vo vzťahu k pohľadávkam nájomcu na nájomnom v čase vykonania súpisu. Z povahy vecí tak nijako neprejudikuje konečný výsledok prípadného sporu medzi zúčastnenými stranami z hľadiska hmotného práva o zaplatenie nájomného.“

45. Tým, že súdy vo veci rozhodovali uznesením, nedošlo vo vzťahu k žalobcovi k naplneniu vady zmätočnosti podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, a to aj z dôvodu, že jeho odvolanie bolo riadne prejednané a odvolací súd sa s jeho námietkami zaoberal, neodmietol teda odvolanie ako procesne neprípustné a princíp dvojinstančnosti konania bol zachovaný.

46. K dovolateľom namietanej prekvapivosti právneho záveru súdu prvej inštancie, ktorým konštatoval, že poverovanie súdneho exekútora na spisanie zadržaných vecí súdom, alebo vykonávanie zo strany súdu akýsi predbežný súpis vecí je neúčelné a nehospodárne, sa vyjadril odvolací súd vo svojom rozhodnutí v odsekoch 44. až 46. odôvodnenia.

47. Podľa ustanovenia § 672 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na zabezpečenie nájomného má prenajímateľ nehnuteľnosti záložné právo k hnutelným veciam, ktoré sú na prenajatej veci a patria nájomcovi alebo osobám, ktoré s ním žijú v spoločnej domácnosti, s výnimkou vecí vylúčených z výkonu rozhodnutia. Záložné právo zanikne, ak sú veci odstránené skôr, než boli spísané osobou poverenou súdom, ibaže by boli odstránené na úradný príkaz a prenajímateľ ohlásí svoje práva na súde do ôsmich dní po výkone. Ak sa nájomca sťahuje alebo ak sa

odstraňujú veci, napriek tomu, že nájomné nie je zaplatené alebo zabezpečené, môže prenajímateľ zadržať veci na vlastné nebezpečenstvo, do ôsmich dní však musí žiadať o súpis osobou poverenou súdom, alebo musí veci vydať. Osobou poverenou súdom môže byť aj súdny exekútor (§ 672 ods. 2 OZ).

48. Inštitút súpisu hnutelných vecí v zmysle ust. § 672 Občianskeho zákonníka je špecifickým inštitútom, ktorým sa len posilňuje zákonné záložné právo prenajímateľa nehnuteľnosti. Ide len o zabezpečovací prostriedok preventívnej povahy, ktorého realizácia závisí od rozhodnutia prenajímateľa, ako reakcie na neplnenie zmluvných povinností zo strany nájomcu. Zo znenia ust. § 672 ods. 1 OZ je zrejmé, že na základe tohto ustanovenia vzniká na zabezpečenie nájomného zákonné záložné právo prenajímateľa. Záložné právo vzniká vnesením hnutelnej veci do prenajatej nehnuteľnosti a zaniká jej odnesením.

Ustanovenie § 672 ods. 2 OZ v sebe obsahuje kombináciu inštitútov záložného a zádržného práva. Záložné právo podľa odseku 2 cit. zák. ustanovenia zaniká odstránením (odnesením) hnutelnej veci patriacej nájomcovi z prenajatej veci. Právo zanikne, ak veci boli odstránené skôr, ako došlo k ich spísaniu osobou poverenou súdom.

49. Vo vzťahu k hodnoteniu podmienky neexistencie zabezpečovacieho práva k danej pohľadávke, oba sudy nižšej inštancie konštatovali platnosť právneho úkonu ručenia, a tým uzavreli, že neboli naplnené predpoklady podľa § 672 ods. 2 OZ, keďže išlo o nájomné, ktoré bolo už zabezpečené ručením. V čase rozhodnutia súdu prvej inštancie,

ako aj odvolacieho súdu, žalobca už disponoval právoplatným a vykonateľným rozhodnutím Okresného súdu Žilina zo dňa 04.07.2017, č. k. 38Cb/263/2014-351 potvrdeného rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 18.04.2018,

č. k. 13Cob/195/2017- 482, ktorým bol žalovaný zaviazaný na úhradu istiny 11.986,17 eur a príslušenstva pohľadávky vo výške 2.013,98 eur, ktoré zároveň návrh voči ručiteľovi zamietli. Oba sudy však ako rozhodujúcu skutočnosť pre zamietnutie návrhu uviedli,

že vzhľadom na existenciu vykonateľného súdneho rozhodnutia, ktoré možno vykonať v rámci exekučného konania, by poverovanie súdneho exekútora na spísanie zadržaných vecí, resp. vykonanie predbežného súpisu vecí súdom, bolo neúčelné a nehospodárne.

Tieto ich závery dovolateľ spochybnil tým, že v citovaných rozsudkoch je zároveň vyhodnotené predmetné ručenie ako neplatné, ako aj tým, že ručenie, ak by aj platným bolo, nie je zabezpečovacím inštitútom s uhradzovacou funkciou, a teda ho nemožno považovať za taký zabezpečovací inštitút, aký predpokladá ust. § 672 ods. 2 OZ.

50. Dovolací súd v súvislosti s námietkou vyhodnotenia ručiteľského záväzku ako platného v preskúmanom konaní, čo je v rozpore so závermi súdov v inom konaní, riešiacom

ako predbežnú totožnú otázku (platnosti určitého právneho úkonu) uvádza, že skutočne pokiaľ určitú otázku v inom konaní súdy vyhodnotili istým spôsobom, a v inom konaní

má byť hodnotená opätovne, je potrebné, aby sudy rešpektovali závery už vyslovené v iných právoplatne skončených konaniach. Vždy však musí platiť, že ide o konania, v ktorých sa daná otázka riešila za rovnakej účasti strán, čo v tomto prípade nebolo naplnené. Záver o neplatnosti ručiteľského záväzku bol teda prijatý len prejudiciálne súdmi v inom a to sporovom konaní a za účasti všetkých strán posudzovaného právneho úkonu, naproti tomu predmetom konania v tu posudzovanom prípade je návrh dovolateľa

na spísanie ním zadržaných vecí, čo predstavuje nesporový charakter konania a s iným okruhom účastníkov.

51. Tu však dovolací súd naráža aj na inú prekážku, ktorá bráni tomu, aby súdmi prípadne nesprávne vyhodnotená otázka predpokladov platnosti ručiteľského záväzku mohla

byť považovaná za skutočnosť, ktorá má viesť k zrušeniu rozhodnutí súdov nižšej inštancie. Samotný žalobca totiž priamo v dovolaní uvádza, že mu patrí ako zmluvné, tak zákonné záložné právo (bod 6 na str. 15 dovolania, s odkazom na článok III. bod 5 Zmluvy o nájme zo dňa 27.1.2014). Sám teda uvádza do pozornosti dovolacieho súdu, že jeho pohľadávka na nájomnom je už zabezpečená zmluvným

záložným právom. Dovolací súd teda nerozumie jeho snahe dosiahnuť postup podľa ust. § 672 ods. 2 OZ, keď sám vie, že už túto pohľadávku má zabezpečenú. Je potom úplne irelevantné riešiť otázku platnosti

či neplatnosti ručenia, navyše v kontexte záveru súdov o tom, že pokiaľ existuje vykonateľná pohľadávka a prebiehajúce exekučné konanie, nemá aplikácia postupu podľa ust. § 672 OZ zmysel. Pokiaľ samotný žalobca tvrdí, že má zmluvné záložné právo, popiera tým možnosť postupu podľa druhej vety odseku 2 cit. ustanovenia, keďže zádržné právo možno realizovať výlučne na nezabezpečené pohľadávky („Ak sa nájomca sťahuje alebo ak sa odstraňujú veci, napriek tomu, že nájomné nie je zaplatené alebo zabezpečené, môže prenajímateľ zadržať veci“).

52. V tejto súvislosti k dovolateľom uvádzanej námietke, že predmetné ručenie, ak by aj platným bolo, nie je zabezpečovací inštitút s uhradzovacou funkciou, a teda ho nemožno považovať za taký zabezpečovací inštitút, aký predpokladá ust. § 672 ods. 2 OZ, dovolací súd len stručne odkazuje na právnu úpravu obsiahnutú v piatom oddiele prvej hlavy ôsmej časti Občianskeho zákonníka, kde sa hneď ako druhý typický zabezpečovací inštitút po zmluvnej pokute uvádza ručenie. Domnienky o tom, akú funkciu má ten ktorý zabezpečovací inštitút naplňať v kontexte zabezpečenia nájomného, je pre účely tu predkladanej argumentácie úplne zbytočné. Zákon hovorí o zabezpečenej pohľadávke, a takou je každá, ku ktorej patrí veriteľovi ktorékolvek z práv v zákone vymedzených ako práva zabezpečovacie.

53. Žalobca v dovolaní ďalej namietal, že k vade zmätočnosti predpokladanej ustanovením § 420 písm. f/ CSP došlo v dôsledku toho, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho argumentmi a námietkami obsiahnutými v odvolaní.

54. Nepochybne do práva na spravodlivý proces patrí právo sporovej strany na preskúmateľné a dostatočne odôvodnené súdne rozhodnutie, s náležitosťami vyžadovanými zákonnou úpravou procesného práva (sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgias c. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

55. V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax.

56. Z rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, prečo odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, stotožňujúc sa so závermi súdu prvej inštancie, že vo veci súd prvej inštancie správne rozhodol uznesením podľa čl. 3 ods. 1 CMP, že vec bola pridelená náhodným výberom a rozhodnutá zákonným sudcom. Tiež sa vyjadril k posúdeniu ručiteľského záväzku stotožňujúc sa so súdom prvej inštancie, že ide o platný právny úkon, pričom teda v konaní neboli splnené predpoklady na zadržanie vecí žalobcom podľa ust. § 672 ods. 2 OZ. Najmä však poukázal na existenciu právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia na plnenie - úhradu v prospech žalobcu, a teda sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o neúčelnosti a nehospodárnosti vykonávania súpisu vecí. Dovolací súd má za to, že odvolací súd sa vyjadril ku všetkým podstatným a pre posúdenie veci relevantným odvolacím námietkam, a nie je mu možné vytýkať, že sa vo svojom rozhodnutí v odôvodnení dostatočne nevysporiadal s argumentáciou oboch sporových strán, resp. žalobcu.

57. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí.

Rozhodnutie obsahuje zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom odvolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj odvolacou argumentáciou žalobcu. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery.

58. Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní veci a napadnutého rozhodnutia stotožní s názormi vyslovenými súdom prvej inštancie bez toho, aby vytkol obsah odôvodnenia rozhodnutia, nemožno túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že sporová strana s rozhodnutím nesúhlasí.

Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ

sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Skutočnosť, že žalobca mal na vec odlišný názor a že rozhodnutie súdu nebolo odôvodnené podľa jeho predstáv, nemôžu byť základom pre záver o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia a existencii vady podľa § 420 písm. f/ CSP.

59. Žalobca vadu podľa § 420 písm. f/ CSP, a teda porušenie práva žalobcu konať pred súdom a porušenie princípu rovnosti zbraní videl aj v tom, že súd prvej inštancie neumožnil žalobcovi reagovať na podanie žalovaného zo dňa 24.5.2018. Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že v danej veci súd prvej inštancie po vrátení veci na základe zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, toto zaslal stranám a poskytol im lehotu 30 dní od doručenia

na vyjadrenie a návrhy, ak to považujú za potrebné, resp. vhodné (čl. 352 spisu).

Žalobcovi ako aj žalovanému bolo rozhodnutie doručené dňa 25.4.2018. Žalobca podal vyjadrenie dňa 24.5.2018 a žalovaný 28.4.2018. Tieto vyjadrenia doručoval súd prvej inštancie stranám spolu s novým rozhodnutím súdu prvej inštancie vo veci.

60. Dovolací súd uvádza, že z ust. § 167 CSP vyplýva povinnosť súdu doručiť žalobu, vyjadrenie, repliku i dupliku. Pri ďalších podaniach je prípustná úvaha, či je podanie potrebné doručovať protistrane, avšak pokiaľ nejde o procesne bezvýznamné podanie.

Aj v dôsledku judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa akcentuje povinnosť oboznámiť sa riadne a včas s relevantným vyjadrením protistrany.

61. Dovolací súd konštatuje, že hoci s ohľadom na čl. 9 CSP by bolo vhodné, aby v záujme naplnenia princípu kontradiktórnosti konania bolo žalobcovi doručené aj vyjadrenie žalovaného, takéto opomenutie však nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie rovnosti zbraní, resp. porušenie práva na spravodlivý proces, ale je potrebné vyhodnotiť

ho s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Princíp kontradiktórnosti konania je nesporne obsahom práva na spravodlivý proces, avšak nemožno ho chápať formalisticky.

62. Z charakteru konania o nariadení neodkladného opatrenia, ktoré ako sme uviedli vyššie, je úpravou analogicky v danej veci aplikovateľnou, vyplýva, že na konanie a rozhodovanie o takomto návrhu nie je možné aplikovať všetky zásady konradiktórneho konania, ktoré sú typické pre sporové konanie (konanie vo veci samej), čo je dané tým, že uvedeným inštitútom sa má poskytnúť rýchla ochrana porušených alebo ohrozených práv subjektu, ktorý podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia (neodkladného opatrenia).

63. Dovolací súd však zdôrazňuje ďalej uvedené aspekty osobitosti konania a rozhodnutia o neodkladnom opatrení, ktoré malo na úvahu dovolacieho súdu podstatný vplyv pri posúdení, či takéto opomenutie doručenia vyjadrenia musí bezvýhradne viesť k zrušeniu rozhodnutia súdu nižšieho stupňa a vráteniu veci na ďalšie konanie, pokiaľ je zjavné,

že výsledkom už nemôže byť iné rozhodnutie, ako rozhodnutie preskúmané.

Z povahy veci je zrejmé, že tento typ vyjadrení nemôže založiť dovolateľom tvrdené účinky. Obsahom predmetného vyjadrenia žalovaného je výlučne už v predchádzajúcich vyjadreniach obsiahnutý obsah, tu dokonca len odkaz na znenie rozhodnutia Okresného súdu Žilina, ktorého účastníkom boli obe strany tohto konania, a teda bolo žalobcovi známe. Žalovaný tu len dával súdu do pozornosti, že voči uvedenému rozhodnutiu sa žalovaný neodvolal, nadobudlo právoplatnosť a žalobca má voči žalovanému vykonateľnú pohľadávku a aj riadny exekučný titul.

64. Aj v rozhodnutiach ESĽP možno badať aj zohľadnenie toho, že právo na spravodlivé súdne konanie nie je absolútne a jeho rozsah sa môže meniť v závislosti od špecifických okolností predmetného prípadu (Asnar proti Francúzsku č. 12316/04, z 18. októbra 2007; Vokoun proti Českej republike, č. 20728/05, z 3. júla 2008). Výnimkou sú prípady, keď súd konštatoval, že neoznámenie písomných vyjadrení alebo dokumentov v konaní

a nemožnosť sťažovateľa sa k nim vyjadriť nepredstavuje porušenie práva sťažovateľa

na spravodlivé súdne konanie v prípade, že by priznanie takýchto práv a možností účastníkom konania nemalo žiaden vplyv na výsledok konania, vzhľadom na to, že prijatý právny prístup neumožňoval diskusiu (tu napr. Stepinska proti Francúzsku, č. 1814/02,

ods. 18, 15. jún 2004; Sale proti Francúzsku, č. 39765/04, ods. 18 a 19, 21. marec 2006; Věrdú proti Španielsku, č. 43432/02, ods. 26 až 28, 15. február 2007). Dovolací súd tu dáva do pozornosti aj Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 155/2020-86 zo dňa 16.12.2020, ktorý k otázke kontradiktórnosti uviedol: bod 40. „Ústavný súd vo viacerých prípadoch dospel k záveru, že nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom,

čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces (m. m. I. ÚS 2/05, I. ÚS 100/04, I. ÚS 335/06), a možno

ho kvalifikovať ako odňatie možnosti konať pred súdom (I. ÚS 156/07,

IV. ÚS 283/2011-104); v iných prípadoch však považoval za podstatné zaoberať

sa obsahom vyjadrenia a tým, či malo vplyv na rozhodnutie vo veci (napr. IV. ÚS 19/2012, III. ÚS 481/2012, II. ÚS 267/2019). Druhý, menej rigidný prístup sa opiera o materiálny výklad zásady koncentrácie aj v súlade s rozhodovacou činnosťou ESĽP, a nie o nedostatok intenzity zásahu. Bod 41.

„Ústavný súd zastáva názor, že ochrana základných ľudských práv a slobôd by mala byť praktická, účinná a funkčná. Aj z tohto dôvodu

nie je bezvýhradným zástancom formalistického prístupu pri posudzovaní kontradiktórnosti konania. Ide o ochranu základných práv a slobôd v konaní pred najvyšším ochrancom ústavnosti Ústavným súdom Slovenskej republiky..... Rovnaké závery prijal aj ústavný súd vo veci sp. zn. IV. ÚS 660/2020 z 15. 12. 2020.“

65. Pokiaľ prihladneme k už ustálenej judikatúre rešpektujúcej legislatívny stav zavádzajúci nerovnováhu v povinnosti doručovať pre prípad, že prvá inštancia návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietne (odvolanie žalobcu sa žalovanému v tomto prípade nedoručuje), potom nedoručenie obyčajného podania nemôže znamenať, že voči žalobcovi to musí znamenať narušenie princípu rovnosti zbraní.

66. Hoci doručenie odvolania je považované aj v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu za primárnu podmienku dodržania rovnosti zbraní, v konkrétnych podmienkach predmetnej veci najvyšší súd dospel k záveru, že nedoručenie podania druhej strane takýto stav nezakladá. Napokon, zrušením napadnutého uznesenia len z dôvodu striktného trvania

na plnení formálneho procesného postupu, by sa v konečnom dôsledku nedosiahol účel dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku - teda dosiahnuť nápravu

aj v hmotnoprávnej oblasti. Dovolací súd tu uprednostnil materiálne poňatie princípu kontradiktórnosti konania.

67. Zrušenie rozhodnutia napadnutého dovolaním nesmie byť však nikdy samoučelné a vždy musí viesť k vytvoreniu stavu, v ktorom bude možné odstrániť nesprávnosť procesného alebo hmotnoprávneho

charakteru, ktorá bola dôvodom pre kasačné rozhodnutie najvyššieho súdu a nahradiť zrušené (nesprávne, nezákonné) rozhodnutie novým, zodpovedajúcim zákonu. Pokiaľ je však už pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia zrejmé, že súd, ktorému sa vec po zrušení jeho rozhodnutia má vrátiť na ďalšie konanie, bude musieť rozhodnúť rovnako ako v zrušovanom rozhodnutí, lebo iné rozhodnutie

mu platný právny stav ani neumožní vzhľadom na ostatné dovolacie námietky, ktoré nevedú dovolací súd k záveru o nezákonnosti rozhodovania súdov nižšej inštancie, nemalo by kasačné rozhodnutie najvyššieho súdu opodstatnenie, a navyše by išlo o vysoko formalistický prístup k spravodlivosti (obdobný záver je formulovaný napr. v uznesení najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 1 Obdo 5/2017 z 21. marca 2017). Tu dovolací súd poukazuje aj na to, že ako vyjadrenie žalovaného, tak ani vyjadrenie žalobcu, nebolo zaslané jednotlivej protistrane. Žalobca ani žalovaný v rámci vyjadrenia neuvádzali žiadne nové argumenty, tvrdenia, ktoré by predtým neboli uvedli počas konania, v odvolaní, resp. vo vyjadrení k odvolaniu. Je preto na uvážení súdu, či bude vyjadrenie z hľadiska jeho obsahu považovať za podstatné a doručí ho druhej strane, alebo nie. Ak totiž nedoručenie takéhoto vyjadrenia nemôže mať žiaden vplyv na výsledok konania, nemôže predstavovať ani porušenie práva na spravodlivé súdne konanie. Nedoručením vyjadrenia protistrane teda nedošlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní ani k vade podľa ust. § 420 písm. f/ CSP.

68. Pokiaľ ide o ostatné námietky dovolateľa, dovolací súd konštatuje, že nie je oprávnený preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - vid' ustanovenie § 442 CSP („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

69. Hodnotenie dôkazov súdom je vecou jeho vnútorného presvedčenia z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, ako aj jeho logického myšlienkového postupu. Základné právo na súdnu ochranu garantované ústavou neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým návrhom účastníka konania (napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. I.ÚS 8/96).

70. Ďalej dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil aj podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

71. Vadu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, bez bližšej špecifikácie, či ide o odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, neriešenú otázku alebo rozdielnu rozhodovaciu prax rôznych senátov najvyššieho súdu, videl dovolateľ v nesprávnom právnom posúdení ručenia Ing. Čuraja, pričom týmto nesprávnym právnym posúdením malo podľa dovolateľa dôjsť k porušeniu princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, keďže popri sebe existujú dva rôzne právne názory okresných, resp. krajských súdov ohľadom toho, že ručenie je absolútne neplatným právnym úkonom (Krajský súd Žilina), alebo že je platným právnym úkonom (Krajský súd Bratislava). Dovolateľ neformuloval právnu otázku, ktorá má byť zodpovedaná dovolacím súdom, namietal len skutočnosť, že nakoľko súdy nižšej inštancie dospeli k protichodným názorom na ne/platnosť ručenia, tak ide o prekvapivé rozhodnutie, ktoré vybočuje z medzí predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

72. V danom kontexte však nejde o nesprávne právne posúdenie (platnosti či neplatnosti ručiteľského úkonu), ale o posúdenie procesného postupu súdov nižšej inštancie, k čomu sa dovolací súd vyjadril vyššie a vyslovil závery vzťahujúce sa na relevantnosť tejto námietky v kontexte

celého dovolania a konania prebiehajúceho na súdoch nižších inštancií.

73. Z ustálenej judikatúry dovolacieho súdu vyplýva, že ak dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP, je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne

74. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnú otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

75. Dovolací súd zdôrazňuje, že prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 CSP je striktné limitovaná tým, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia určitej, dovolateľom formulovanej právnej otázky. Z obsahu dovolania je zrejmé, že v ňom nie je špecifikovaná žiadna právna otázka, pričom za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s ust. § 432 ods. 1 a 2 CSP nemožno považovať argumenty žalobcu v dovolaní (rovnaké ako v odvolaní), z ktorých je zrejma v zásade len jeho nespokojnosť s vyvedením iných skutkových zistení a záverov súdmi nižších inštancií.

76. Vychádzajúc z obsahu dovolania, žalobca nesprávnosť právneho posúdenia prisudzuje odvolaciemu súdu v prekvapivosti jeho rozhodnutia. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľov uvádza, že o tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným právnym záverom odvolacieho súdu nemá strana sporu možnosť vyjadrovať sa, právo argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné. Preskúmaním odôvodnenia napadnutého rozhodnutia konštatuje, že odvolací súd v rámci preskúmania správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, nedospel k záveru, že by sa na spor vzťahovalo ustanovenie právneho predpisu, ktoré dovtedy pri rozhodovaní súdom prvej inštancie nebolo použité. Odvolací súd použil tie isté ustanovenia toho istého právneho predpisu ako súd prvej inštancie, čo nepochybne vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Spor posúdil tak, že sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie stotožnil. Nešlo preto o vydanie tzv. prekvapivého, nepredvídateľného rozhodnutia, odvolací súd svojím postupom nevyviedol žalobcu z realizácie jeho procesných práv, ktoré mu právny poriadok priznáva. Dovolací súd konštatuje, že v danom prípade nešlo o rozhodnutie, ktoré nemohol žalobca predvídať a bolo pre neho prekvapivé. V súvislosti s touto námietkou dovolací súd konštatuje, že v danom prípade nemožno rozhodnutie odvolacieho súdu považovať za prekvapivé, čím nebol daný dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f/ CSP a ani dovolateľom namietaný dovolací dôvod podľa ust. § 421 ods. 1 CSP.

77. Najvyšší súd uvádza, že rozhodnutiu všeobecného súdu v konaní spravidla predchádza riešenie celého radu procesnoprávných a hmotnoprávných otázok s rôznym významom

pre rozhodnutie. Na podklade ich postupného riešenia súd niektorým otázkam priznáva relevanciu, iné posudzuje ako bezvýznamné pre svoje rozhodnutie. Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako ďalší „odvolací súd“, resp. súd, ktorý by mohol a mal posúdiť všetko, čím sa zaoberali súdy nižších inštancií a nemôže preto posudzovať všetky otázky, ktoré pred ním riešili tieto súdy (inak by sa stieral rozdiel medzi prvoinštantným, odvolacím a dovolacím konaním).

78. Dovolací súd pre úplnosť k možnosti súbežného uplatnenia prípustnosti dovolacích dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP poukazuje na rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/27,28/2019, 6Cdo/13/2017 a 6Cdo/21/2017, v ktorých uviedol, že „...uplatnenie oboch dovolacích dôvodov naraz sa bez ďalšieho z logiky veci vylučuje - odvolací súd sa totiž nemôže odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu za súčasnej existencie stavu, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená“. Uvedeného názoru sa pridrižiava aj vec prerokováajúci senát najvyššieho súdu.

Napokon vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, žalobca v dovolaní ničím nepreukázal (odkazom na vzájomne si protirečiacie rozhodnutia najvyššieho súdu nedoložil) svoj názor o nesprávnom právnom posúdení konajúcimi súdmi.

79. Na záver vo vzťahu k dovolateľom poukazovaným rozhodnutiam NS ČR, mestských a krajských súdov Českej republiky, krajských súdov SR, dovolací súd upozorňuje, že zákon viaže prípustnosť dovolania v ustanovení § 421 ods. 1 CSP výlučne na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho. Občianskoprávne kolégium NS SR dňa 10. 10. 2018 prijalo ako judikát rozhodnutie, sp. zn. 6Cdo/29/2017 zo dňa 24. 01. 2018 (pod č. R 71/2018), právna veta ktorého znie: „Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovisk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČR a vo Výbere rozhodnutí a stanovisk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV. vydaných ŠEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.“

80. Pod pojem ustálenej súdnej praxe v zmysle § 421 ods. 1 CSP teda nemožno zahrnúť rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, mestských a krajských súdov ČR ako aj krajských súdov SR, na ktoré dovolateľ poukazuje vo svojom dovolaní. Vo vzťahu k uvedenému dovolací súd pre úplnosť doplnia, že argumentácia inými rozhodnutiami môže byť relevantná ako podporná argumentácia, avšak nemôže byť spôsobilá vyvolať dovolací prieskum právnych záverov odvolacieho súdu vo veciach, v ktorých dovolateľ odvodzuje prípustnosť dovolania len všeobecne z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

81. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod uplatnený v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP spôsobom uvedeným v § 432 až § 435 CSP, čo vylučuje uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a je naplnený dôvod pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

82. K dovolateľom navrhovanému postupu, aby odvolací súd podal návrh na predloženie podnetu na vydanie výkladového stanoviska k jednotnej aplikácii ust. § 672 ods. 2 OZ Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý podľa dovolateľa súdy nižších inštancií nerešpektovali, najvyšší súd uvádza, že k takémuto postupu je možné pristúpiť pri splnení predpokladov určených osobitným predpisom (zákon č. 757/2004 Z.z. v platnom znení), pričom strana v konaní žiadnym právom na takýto postup nedisponuje a ide výlučne o internú justičnú formu zabezpečovania právnej istoty bez účasti samotných strán jednotlivých konaní a bez povinného zohľadnenia ich podnetov.

83. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, druhá veta CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

84. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.